

Бащини росни ливади.
Въ ливади круша родница.
Подъ круша Петъръ отседна,
Разтири коне да пасатъ,
Па си подъ круша полегна,
Полегна — да си почине.
Като си Петъръ лежеше,
Къмъ синьо небе гледаше,
Въ небе се орле виеше.
Петъръ си орле съгледа,
Че си соколъ отвърза,
Отвърза и го подхвърли
Къмъ черно орле въ небето.
Бързо си соколъ полетѣ,
Че си орлето пристигна,
Пристигна и на борба залови.
Борили сж се, давили,
Не могли да се надвиятъ.
Сивъ соколъ пици и дума:
„Петре ле, ти мой стопане,
Я да ми пуснешъ братчето,
Скоро при мене да дойде,
Черъ орелъ да си хванеме,
На земя да го свалиме.
Че пусна Петъръ, подхвърли
И друга сива сокола.
Соколъ си нагоръ полетѣ,
На помощъ бързо пристигна,
Че сж орленце хванали:
Единъ му пера скубѣше,
Други му очи кълвѣше.
Орленце жално пишѣше,
Майка си люто кълнѣше:
„Майко ле, да се провалишъ —
Толкова лѣто голѣмо,
Шестъ гнѣзда да си извила,
Шестъ пжти да си мжтила,
За мене братче да има
На помощъ да ми пристигне,